

איכמן והמוות

תפקידו של כל משפט כפול: (א) להרתיע את הנושע מלכצע שינית פשע, (ב) להרתיע אחרים על-ידי הענין שנת.

איכמן

בענין איכמן: הר אמנם יש לרוד אר למוח? או מוטב לשי אול, האומנם אנו צריכים לצרות כבוד תו?

כדי להרתיע אותו מלכצע פשע שנית וזה כולל במקרה זה אפילו הסתה בלבד) די יהיה לכלא או-תו באסטרטגיה. אם בא עונש-מוות להר-תיע אחרים - האם משישם נירנברג הר-תיעו את היסודות האנטי-שמיים בעולם?

הואחם להרתיג של אלילו הנאציזם לא עצי רה את צויה-הרני האנטי-שמיי. האם יעצור אותם איכמן במוות?

נותר נימוק אחד - נקם. נימוק זה יש לננות. אם נתקבל עקרונות בארץ חוק נאור נגד מסקדיו מוות, יש לשמור על העקרונ בכל מחיר.

... נראה לי שהיה הולם יותר אם במקום סערת ההתקפות הסאדיסטית היה כא כנו, כנו שקט וקר. באמת אינו ראוי ליותר מזה. קורא, תליאבי

מאמרו של עורך 'העולם הזה', איכמן האיש והקופתו! (העולם הזה 1184) נתן לי הלקם כיצד לא נרפו אצבעותיו בעת שי חזר והדניש כי מה שהוא מכנה 'מהלך' לתפוס מקום איתנם בציבור הישראלי, אם רק יוצרו נתאים דומים לאלה שהיו בגר-מניה? האם כתב דברים איומים אלה מתוך הכרה בריאזה?

יצחק הללי, ירושלים

המה אני על המצוקה המוסרית בה נתון, לברריו, העורך (העולם הזה 1184). לא משום שאני מפקפק בליליה בהכרה המוסרית שלו, אלא מפאת ההשגה על המתיריה-כביכול בין ההרשעה המעיקה על נטילת-חיים של אדם, ואפילו אדם כאיכמן, לבין העונש הי-מכסימלי המגיע לאדם זה.

אדם המשוכנע באמת ובתמים שחיי אדם קרושים הם, אפילו שהאדם עצמו רחוק מאד מלהיות קרוש, ושחיי אדם הם כידו שמיים ולעולם לא בידו אדם - לאדם כזה מספיקה העובדה שאיכמן אדם, כדי להתנגד להסתתרו. ספק רב אם אפשר לראות ממנו עקרונות לעניש מוות באדם המתנגד לכך שנושעה רהג אבא של מישהו אחר, אך מצדד ב' עונש-מוות במקרה שהנזעה הוא אביו. אם אצל פושע רגיל יש ספק רב אם עונש-מוות מהווה גורם מרתיע, על אהת כמה וכמה שהמסורב פושע, 'אידיאולוגי' ואשר לתגמול - איהו תגמול הוא יוכל לשמש למבחן של מיליונים?

יעקוב אלדר, תליאבי

קפוב!

אתרי שהתחלמם להשתמש בפילח, 'קסום' מה זה, בעצמ?

אלהיו שיבר, עכו

סקופ (מתחרז, פחות או יותר, עם 'כרוב'): את'פירה גדולה, פעולת החפירה באה כי זאת. בסלאנג העתונאי: ידיעה בלעדית שי-עיתונאי 'חפר' אותה ממעמקים, ספרטס או-תה לראשונה.

כור תחתית

הכתבה על מותו של בורמן (העולם הזה 1185) מילא אותי במיוסוס עמוק. אצבע אלוהים מילא את צורר אור זה הלך דווקא לרומא יהודי - וכי מצא את מותו בצורה נאותה זו?

איזיק כהן, תליאבי

בורמן כרה ויחפרה.

מין ונוער

בראבוו ניליתם את אמריקה! כנים בנות, מ'14 ומעלה (עד מאה ועש-רים) הולכים 'בזוגות' (העולם הזה 1183) מה עוד קבע (ג'נירונל).

באשר לנוש של ענין: נסיוני מוכיח שי-הנוער הזה של 'הול' כים ככביעות' הם הצעירים הנחמדים, האחראים והמאוד-נים ביותר בקרב עמם. את הפסיכולוגים הרואנים פרחנסתם, הרני מבין. הקליני טורה עלולה להעמטם בה כבידה שהמנהג 'המסוכן' הזה יחמטם. גם כור-נים אחרים יש בע עים קליניטורה על-ר ל' החינוך, כנוו-נביאיה-פילוסאריום, סרטוריונות, עוב-דים סוציאליים, עוב-שים ועזות מוסדות סגורים למיניהם.

כננד זה - את אלה אשר כ'תורפה ל' מכה' דורשים המסקת החינוך המשונה, לא אכיו. ראשית, משום שזח לא יעורר. הקשר בין שתי התנועות אסמי, ושנית: אם מטינה כה שרנית כבירת-המועצות, ודיקטטור כה פורמאני ורביאונים כסמאליו בשעתו נכשלו להלויין בנסיון ההפרדה הפינית כבתיים-פר - אם מתארים זאת לעצמם הדגנראטיים הפרוידיקטיים מצפון תליאבי?

וככלל: מה המעם ליטול מצעירינו את הי

דיינר

כננד זה - את אלה אשר כ'תורפה ל' מכה' דורשים המסקת החינוך המשונה, לא אכיו. ראשית, משום שזח לא יעורר. הקשר בין שתי התנועות אסמי, ושנית: אם מטינה כה שרנית כבירת-המועצות, ודיקטטור כה פורמאני ורביאונים כסמאליו בשעתו נכשלו להלויין בנסיון ההפרדה הפינית כבתיים-פר - אם מתארים זאת לעצמם הדגנראטיים הפרוידיקטיים מצפון תליאבי?

וככלל: מה המעם ליטול מצעירינו את הי

חיות המהירות, המעוררות והמרעננות ביו-תר - אשר הו בבחינת ציורת נסיונות הכרחיים בחיי האדם האנושי? איש נם לא יצליח בזה!

ייטיבו לעשות מופחינו אם ינשו למלאכת מיבצע חינוך אירומי מודרני, שותאם לעמם הומו והמקום, במטרה להצביע על האספקטים הפיזיולוגיים, ההיגייניים, הנפשיים, החברתיים, המשפטיים בהתבגרות ה' פרט בחברה הנוכחית - בלא צביעות, בלא התחסדות, ונם לא במטרה להנעיל את הי נעלה בהוויה.

כמובן, יתכן ורצוי לשכנע את הצעירים לבל יהמו כחיי אשיות השלמים - טרם מבושלת במידה הרצויה השלמתם הנומנית, הנפשית והכלכלית בצורה שתכתיב קביעות אמיתיות על יסוד תואם ומעם טוב. בעצם, זו מטרנתו בכל: יציבות, תואם וטעם.

יוסף לוינר, קרית-מוצקין

מאמר לפח

מקצועי בארמן. כשפיטרו אותי מסקום העבודה, הלכתי להיות רוכל פירות. העיריה מצאה אצלי מקור טוב לפחנסה. כל יום הייתי מקבל פשוטה-יאבעה דו'חיות.

זה היה לפני מסה. לא היה לי ומו ללכת למשפטים. תפאום קיבלתי הודעה שעלי לי שלם 630 לירות. לא היה לי הלכתי לבית הסוחר בתל-מנור. שם הייתה ועדה עם הר'ר חמוטו, שאמר לי לשלם 100 לירות במומו. כדי שאצא לתניחפסה, והיתר אשלם בהש' לומים. שילמתי ויוצאתי.

עכשיו, כשאני מסכים לשלם 80 לירות לחורש, העיריה לא מסכימה. העזרה הסו'רית

גיבלי ומשפחתו

גיבלי ומשפחתו

אלית המליצה כמכתב לעיריה. אבל זה לא עור. או שתלם, או שתלך לבית-הסו'ר, אמרו לי. אני מסכים לשלם. אבל למה רר' צימם להכניס אותי דווקא לבית-הסו'ר? למה סיפורי לי סיפורים על השלומים כשיצאתי מבית-הסו'ר?

שבתאי גיבלי, תליאבי

ענין קודקטיבי

בגליון 'העולם הזה' (1184) התמרסם מכ' תב, ההתום בירי שלושה כסורונטים מירר שלים, וכו תיאור מסולף של הפגנת הסמיר דנטים נגד המנאטור פולכריים בעת ביקורו באוניברסיטה.

מר טרי קולק לא נכה באותו מעמר, ומ' מילא לא יכול היה לעצוק את מה שהושם בסיו. המנאטור פולכריים לא 'קרא בחיור' את הכרות. הוא היה רציני מאד, נעצר לרעג, קרא בעיון את מה שהיה כתוב בפלא-קאטים - והמשיך כדרכו מכלי להניב.

נתן ברון, ירושלים

מכתכם של הסטודנטים המפא'יים אהרון וקרטו, ויו סוכר ויעקב פלונפו על ההפגנה נגד המנאטור פולכריים רצוח דברו שקר. מרי קולק בכלל לא נכה במקום. היה שם גרשוו אבנך ממשרד-החוק, שאמר למפגנים: 'המפגינו, אבל בשקט וקצת יותר רחוקו'

אריה גל, ירושלים

... כעוברת לשכתו של מר טרי קולק, בר' צוני להפנות את תשומת-לכם לעובדה שב' שעה שהמנאטור ביקר באוניברסיטה, ישב מר קולק כמשרדו, ולא נתלווה אליו כבי' קורו זה.

ממילא ברור שהדברים המיוחסים לו עלי-ידי כותבי המכתב הם עורבא פרח.

עוברת לשכתו, ירושלים

האמת הערומה

ב'ה' כקוראנו את הגליון האחרון, התמלאנו ברשות בוו למראה הפורנוגרפיות הנועליות שהצגתם לראווה בעתונכם (בקשר עם משפט תמונת-העירום, 'העולם הזה' 1184) ... כתי כה זו, שלא ליכר על כתבות אחרות שפיר-סמחם בעבר, מופיעה עד כמה שפלים אלה נכמה נכובים וריקניים אהם ועתונכם, ה' מפא'ר' יחידו.

שתי בנות, הנמנות על חוג מתעבי העולם הזה,

מרעו לא יחזרו (התובע) מר כריארר? חריו למה-שערים ויעזבו אותנו כמנוחה? ... כל הכבוד לשופטים שנתנו גושפאנה משפטית למה שכלנו פגמיש: שרק סו'ח דתי מעוות והולני יכול לראות דומי ביצי-רה העילאית ביותר של הבורא: גופה של אישה.

אם תמונה כזאת יכולה להביא את אנשי התביעה הכללית למחשבות של האט - שיל' כה הם לפסיכיאטר. מה אשמים אנחנו?

יוסף גור, נהריה

מאנדיהוא

בתור קוראת נלהבת של 'העולם הזה', הרשו לי להעיר לסורו של שיער (העולם

זהו 1183): הכל טוב ויפה, שיער באמת שחקן טוב וכל הכבוד לו, אבל כשביל מה כל ההשתחצות וההתפארות שלו? אני במקרה אזהרת מכבי. אבל כרבים שי היו על המרש בעת נסיון הוצאתו על-ידי מאנדי, אני מוכרחה לעיון שבאמת כמחצית הראשונה הוא שיחק מתחת לכל ביקורת. כנראה שאחרי שהרגיש שמתחילה לאבד לו הארמה, הוא התחיל לשחק טוב. שחקן טוב צריך נם לרעת להפסיד בכבוד.

בשם רביס'רבים, תלמידיו אוניברסיטת תליאבי, משפטים שנה א', ועוד כמה מהי חברה,

צפורה בארי, תליאבי

נו, לשיע הגדול כבר לא נאה לקבל פמי-הו על הכתף ממאנדי, כדאי לו לזכור היכן היה הוא וכל הנבחרת לפני בואו של מאנדי! שלמה אלקורי, רחובות

עם כל הכבוד לגדולתו של מאנדי, ברור עכשיו, לאחר נסיון הוצאתו של שיער באמי צע המשחק נגד אנגליה הצעירה, שיש אמת בכל הלתישות העוברות מפה לאוזן על השי-פעת העסקיות, הסובבים את המאסן הלא' מיי, נגד שיער. החל בהצהרותיו הירועות של מרכיב הנבחרת לשעבר, סוחר, ועד למישחק נגד אנגליה הצעירה - ששרדת התנכלויות כחיר כדורגלניו עד היום!

אפילו בחצי הראשון של המישחק היה שיער טוב יותר מנהרי, שלפמך ובדואי מ' בבנשיתו, והראיה - שתי פריצות מסוכי-נות שביצע שיער, שאחת מהן גרמה למכתי-עונש בלתי-ישירה מסו 10' נגד האנגלים. בכל אופן מצא מאנדי לנכוו להוציא את שיער, וזה מספיק כדי שהדבר יאמר דרשני. י. מסמונוב, בנימינה

לא היה זה יצחק מנדלוביץ (צונוצני) שהעלה את הפועל לרד למקום הראשון כמכבי לת ליהג ב' (העולם הזה 1183). הוא קיבל את אומנו הקבוצה בהיותה בליגה ב', ול' אחד שכשלה במישחקי הסיבתו לעליה לליגה א' בשנת 1958. כל תקופת האיטון שלו התמכמה בחדושים לעיר, בהם שיחקו 6'8 מישחקים בלבד.

המאמן הנוכחי הוא אשר ולקוביץ, לשעי בר שחקן הפועל פתחתקוה. הפועל חיפה ונבחרת ישראל. מי שראה את הקבוצה בראי שית העונה ורואה אותה כיום, נוכח כי רמחה עלתה מאו לפחות בחמש דרנות. ל' צונוצני אין כל חלק בכך.

ירושלים בגרמניה

המאמר שלכם על יהודה לב מ' קול' ישר אל' (העולם הזה 1181) היה נהדר ובא בזמן. ממש רציתי לדעת עליו קצת פרטים, מאחר ששלחתי לו מהבית תקליט בשם 'גלילי ירושלים', ברכיכו. כתיב ירושלים החרוש יתו עד לדמעות. החברים שלנו (בעלי משרת בחיל-האוויר האמריקאי) נהנו והתפעלו, הן מהעריכה והן מהאוריגניאליות היוצאת מן הכלל של התקליט הזה.

למקחו את התקליט איתנו לבית-הכנסת הי-צבאי, לתוכנית 'עונש-שבת', וכולם כאחד, נאלה ששכריום קצת את ההווי הירושלמי ונאלה שזה הרש שבבילם, התפעלו נוראי נורא. מהמאזני ליהודה לב.

חנה גיל, פרנקפורט, גרמניה

זוהר הנשואין

בכתבה שהועיפה עליה לפני שלושה חוד' שים (העולם הזה 1172), אמרה זוהרה, נעי-רתה'ג'ורו, כי למרות העובדה שיש לה חבר קבוע מאד, היא אינה מעוניינת להי-נשא משום שהנשוי, אין הם מוסר מכי-בד, אולם לא כל אחד רוצה לחיות במוסר.

והנה קראתי מי-דעה על נשואי זו-הרה. נתברר לי שי-בכל זאת החליטה זוהרה להכניס את עצמה למוסר. נו, זוהרה?

רות לרר, תליאבי

איחולים לגד

רגשי הערכתתי הי-כנים על חייו של גד סקורניק (העולם הזה 1182).

היחס לאנשים שי-משעו חייב להשתנות. הרבה כשלים פגם בחייתם, אך אין זאת אמורת שהם נחשבים כבר לפושעים. אולם כנר, זוהרה?

גנר: רבריד ננעו מאד ללבי, וראיתי ל' נכוו לכתוב לך כמה פלים טובות, באמצעות 'העולם הזה'.

אני מאחלת לך שתחיה מעכשיו חיים מאוי-שרים, שקטים ושלוים בתיק משפחה אוהבת. אל יאוש. יש הרבה בניאדם אוהבים אותך ומכיינים אותך היטב, ומוכנים לתת לך את אשר חסר לך עד כה.

איחולים מירידה צעירה,

אהובה, תליאבי

איחולים מירידה צעירה,

אהובה, תליאבי

איחולים מירידה צעירה,

אהובה, תליאבי

אהובה, תליאבי

אהובה, תליאבי

אהובה, תליאבי

אתגר

מתוך התוכן של גליון

מסי' 2

גיימס וארבורג:

איני עויין את ישראל, ומעולם לא עייניתה.

מאיך ניסא, כחוקר בעיות ביני-לאומיות, רציתי בחשש קווי מדיניות ישראלים וציוניים מסוימים, בדיק כשם שהתנגדתי בפומבי לצעדים מסוימים של מחשלתנו - כגון ב' עיקר נגד מדיניות חימושה של גר-מניה מחדש.

באשר למזרח התיכון, הרי נאמתי בשנת 1954 נגד האיוולת שבחימוס המדינות הערביות. השמעתני את דבי-רי נגד פשיטות הפדאיון המצריות ונגד החום הערבי על ישראל. בעת ובטונה אחת, בשנת 1955, הצערתני בפומבי על מדיניות פעולות התגמול הישראליות נגד כפרים ערביים הפים מפשע ונגד העקרון של 'שתי מכות תחת האחת'; נקמטת זה מזה ון הן מטיבות מוסריות והן משום שמדי-ניות זו נראתה לי כמוליכה בוודי-אות, בסופו של דבר, למלחמה.

(מתוך המאמר: 'המגבית - מכשיר פוליטי')

אריאל רגב:

לאחר 50 שנה של 'תכנון' ציוני, קיים בארץ מבנה סוציאלי וכלכלי שאינו בעל כושר קיום כלכלי, וה' סובל מ'אימוביליזם' שהוא כאבן נגף בדרך ההתקדמות הכלכלית. ל' אחר שה'תכנון' החדש יוסיף למב' נה הקיים מבנה שני, בלתי יעיל וצפיד כמוהו - אין דבר: נשפץ ונייעל.

בתכנון בלי מרכאות כפולות מבי' אים כחשבון את כושר הייצור הי-פטי בעת ובעונה אחת עם היכולת התמחרית. מובן: תמיד צריך לשפץ ולנייעל, כי גם המתחרים אינם קופ' אים על שמריהם. אולם הבסיס חייב להיות בריא. המפעלים חייבים להיות בעלי כושר תחרות מלכתחילה, אח' רת אין מה לשפץ ולנייעל. גישתה של התצפית' מבטיחה, שמפעלים בריאים לא יקומו.

(מתוך המאמר: 'מחירו של ייצוא בכל מחיר')

דן יונב:

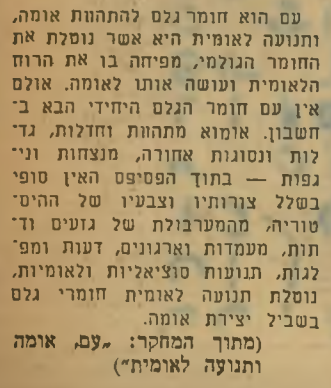
התקלאות בארץ איננה מסוגלת ל' קיים מספר מפרנסים שאחוזו מגיע ל70 מכלל המפרנסים. היצפוף הי-מוגזם בהכרח שהוא יגרסו דלדול נוסף של החקלאים, ויביא בעקבותיו תהליך נוסף של עזיבת מקומו. נמית האדמה והפקרת אמצעי-יצור. לא אורות הכרז הקורצים הם הי-מושכים אליהם את המתיישב, אלא החשיכה בכפר היא הדוחפת ודוחקת אותה, נוסעת בלבו יאוש ואכזבה.

(מתוך המאמר: 'משבר החק' לאות הוא משבר המושבי')

בנימין עומרי:

עם הוא חומר נגס להתהוות אומה, ותנועה לאומית היא אשר נוסלת את החומר הנולד, מפיחה בו את הרוח הלאומית ועושה אותו לאומה. אולם אין עם חומר הנלם היחיד הבא ב' חשבון. אומא מתהוות וחזלות, גד-לות ונסוגות אחרה, מנצחות וני-גפות - בתוך המפסס האין סופי בשלל צורותיו וצבעיו של ההיס'טוריה, הממערבולת של גועים וד' תות, מעמדות ורגוונים, דעות ומפ' לגות, תנועות סוציאליות ולאומיות, נוסלת תנועה לאומית חומרי גלם בשביל יצירת אומה.

(מתוך המאמר: 'עם, אומה ותנועה לאומית')

אהובה, תליאבי

אהובה, תליאבי

אהובה, תליאבי

אהובה, תליאבי

אהובה, תליאבי

אהובה, תליאבי